

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 1. Pro elucidatione huius propositionis aliqua prænotantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

SECUNDA PARS
ELUCIDATIONIS, EA, QUÆ AD
propositiones in particulari pertinent, complectens.

CAPVT I.
PRIOR PROPOSITIO ELUCIDATUR,
ac Sanctorum Patrum illustriumque Doctorum
manifestis testimonijs corroboratur.

PRior propositio ab aliquibus notata, habetur in lib. 1. qui inscribitur
Subida del Monte Carmelo, cap. 5. in principio, ubi Venerabilis noster IOAN-
NES hæc habet verba.

Summa est anima stultitia, qua posse se ad sublimem vnionis cum Deo statum euola-
re arbitrat, nisi prius appetitum naturalium, imò etiam supernaturalem rerum, secundum
quod proprio amoni innixæ sunt, exuat & euacuet.

Circa elucidationem huius propositionis, prius legitimum eius sensum, quem
ipsamet factis exprimit, aperte declarabimus; eumque veritati, ac sacrae Theologiæ om-
nino conformem esse ostendemus; deinde, eodem loquendi modo communiter SS.
Patres, ac Doctores Catholicos semper vsos fuisse, pluribus eorum testimonijs ad-
ductis, manifestè demonstrabimus: ex quo aperta relinquetur, nihil in hac propo-
sitione, siue quo ad rem, siue quo ad loquendi modum reperiri, in quo quis rationa-
biliter possit offendere, vel aliquam de illa sinistram suspensionem concipere; quin
potius ex omni capite verissimam, ac fidei Catholicæ, Sanctorumque Patrum do-
ctrinæ conformem esse, vtilissimam que, ac sublimem doctrinam ab Ecclesia sem-
per approbatam continere: quem etiam stylum in aliarum propositionum elucida-
tione seruabimus.

§. I.

Pro elucidatione huius propositionis aliqua præ-
notantur.

VT igitur legitimus huius propositionis sensus intelligatur, obseruandū est, pro-
prium hominis amorem posse tripliciter se habere ad charitatem; prout docet
D. Thomas 2. 2. quæst. 19. art. 6. his verbis: *Amor autem sui tripliciter se potest habere ad
charitatem: vno enim modo contrariatur charitati, secundū quod aliquis in amore proprii boni finem
constituit, alio modo in charitate includitur, secundū quod homo se propter Deū, & in Deo diligit: ter-
tio modo à charitate quidē distinguitur, sed charitati nō contrariatur, puta cū aliquis diligit se ipsū,*
k 2

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

128

secundum rationem proprii boni; ita tamen, quod in hoc proprio bono non constituat finem; sicut etiam, & ad proximum potest esse aliqua alia spiritualis dilectio, propter dilectionem charitatis, qua fundatur in Deo, dum proximus diligitur ratione commoditatis, consanguinitatis, vel alius conditionis humane, qua tamen referibilis sit ad charitatem, &c.

3. Ex his ergo tribus modis certum est, proprium amorem primo illo modo sumptum, esse omnium malorum radicem, de quo loquebatur Paulus cū 2. ad Timotheum 3. dicebat: In nouissimis diebus instabunt tempora periculosa, & erunt homines se ipsos amantes, cupidi, elati, &c. Vbi prædictum proprium amorem pro tot malorum causa assignat; & Christus Dominus Ioan. 12. num. 25. asserit: Qui amat animam suam, perdet eam, & qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam, super quæ verba D. Aug. tract. 5. in Ioan. ait: Noli amare ne perdas, noli amare in hac vita; ne perdas in æternitate, &c. Vnde D. Thomas 1. 2. q. 77. art. 4. in corpore, inquit: Manifestum est, quod inordinatus amor sui, est causa omnis peccati, & D. Aug. lib. 4. de Civitate Dei c. 7. & c. 14. ibi: Amor sui, qui est causa peccati, est ille qui perducit ad contemptum Dei. Idemque docet ser. 39. de tempore. Quam etiam veritatem tradunt D. Greg. hom. 4. in Ezechiel. S. Basilii in reg. breu. ad interrogationem 24. S. Anselmus super citatum D. Pauli locum, D. Bernard. ser. 7. in Psalmum qui habitat & lib. 4. de considerat. ad Eugenium c. 2. ad illa verba: Ecce nos reliquimus omnia, D. Bonavent. 3. p. breuiloquij cap. 11. Dionysius Richelius lib. de laudibus vitæ solitariæ artic. 6. Aluarez de Paz tom. 2. lib. 2. p. 2. cap. 2. de exterminatione mali, ac tandem idem omnes S. Patres, ac Doctores proclamant. Imò & Philosophi veritatem hanc agnouerunt, & ita Plato lib. 7. de legibus dixit: Nimius in se ipsum amor, omnium peccatorum omnibus est causa, obicitur vitæ amatum qui amat, quapropter qui se amat, cum se magis, quam veritatem honorandam patet, quod iustum, bonum, pulchrum sit malè iudicat. Idemque docuit Plutarchus de officio auditoris, ac Seneca epist. 86. sed in hoc, ut potè omnino certo, immorari non oportet.

4. Deinde certum etiam est, proprium amorem secundo illo modo sumptum, prout scilicet in charitate includitur, secundum quod homo se propter Deum, & in Deo diligit, non solum esse malum, vel imperfectum, aut vnionis cum Deo impeditiuum, sed potius optimum, imò & inclusum in præcepto charitatis, & ab illa procedens; siquidem debet quis se ipsum, & corpus suum ex charitate diligere, ut D. Thomas 2. 2. quæst. 25. art. 4. & 5. & omnes docent, constatque ex præcepto illo Decalogi: Diliges amicum tuum sicut te ipsum, Leuitic. 19. num. 8. In qua veritate, ut potè certissima, & indubitata confirmanda, in memorandum non est.

5. At verò proprius amor, tertio illo modo sumptus, prout scilicet aliquis diligit ipsum, secundum rationem proprii boni, verbi gratia, ratione commoditatis, vel licentius alterius conditionis humane, quamuis in hoc proprio bono vltimum finem non constituat, sed ad charitatem referibile sit; huiusmodi, inquam, amor imperfectus est, pluraque spiritualia damna inuoluit, & causat. De quo proprio amore loquebatur D. Basilii in reg. breui, ad interrogationem 54. dum dicebat: Amas sui ipsum est, qui se ipsum amat priuato, & immodico amore; talem autè se esse quis cognoscat, si qua faciat, in commoditate sui faciat, licet quod fiat, ex mandato fiat, & de illis qui se huiusmodi amore persequuntur, ait Aluarez de Paz loco sup. cit. c. 11. Hi in quadam inquietudine perpetuo versantur, cum dolor à proprijs affectibus excitatus, non finit eos in aliquo loco quiete consistere, &c.

Vale

Vndè hunc imperfectum amorem proprium, debet perfecta charitas excludere, ita vtilis, qui ex charitatis perfectione operatur, nullatenus in se ipso, vel in suis rebus commodum proprium, vel propriam vtilitatem quatumuis licitam quærat, sed præcise se ipsum, & cætera omnia propter Deum, & in Deo diligit, atque ad eò solùm ipsum Deum quærat. Hac enim ratione Apostolus 1. ad Corinth. 13. nu. 5. docet: *Charitas non quærit quæ sua sunt*, quod explicans D. Bernard tract. de diligendo Deo etiam respectum, & intuitum ad vtilitatem, & commodum præmij æterni, à perfecta charitate excludit, dicens: *Non sine premio diligitur Deus, & si absque præmij intuitu diligendus sit, vacua namque vera charitas esse non potest, nec tamen mercenaria est; quippe non quærit, quæ sua sunt; affectus est, non contractus; verus amor premium non requirit, sed meretur, &c.* Et in eodem tractatu explicans illud Psalm. 117. *Confitemini Domino quoniam bonus*, inquit: *Qui Domino confitetur, non quia sibi bonus est, sed quia bonus est, diligit Deum propter Deum, & non propter seipsum, &c.* Idemque communiter SS. Patres tradunt; cuius doctrinæ sensus non est, esse illicitum operari propter præmium, & retributionem, vt dicebant aliqui hæretici, quos damnauit Concilium Tridentin. sess. 6. c. 11. can. 31. & Innocent. 3. cuius definitionem refert Directorium Inquisitorum 2. p. q. 9. art. 10. sed sensus est, talem operandi modum, non esse perfectiorem, nec eo, vt in plurimum, vtili illos, qui ad statum perfectorum, & vnionis cum Deo peruenerunt, vt optimè libellus ille spiritalis, qui inscribitur: *Arts seruendi Deo*; cuius Auctor est Frater Ildephonsus de Madrid, pertractat. Charitas ergo perfecta, prout cum hac perfectione operatur, proprium amorem in tertia acceptione sumptum excludere debet; ita vt, non attendat quis in rebus, quæcumque illæ sint, ad eas amandas, aliquid proprii commodi, vel vtilitatis, sed præcise conducentiam ad diuinam gloriam; atque ad eò quæuis alium particularem affectum excludat: ita quo sensu dixit Christus Dominus: *Qui non renunciat omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus*, Luc. 14. n. 33. & Matr. 16. n. 24. *Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me*. Et Paulus 1. ad Corinth. 7. n. 29. *Tempus breue est, reliquum est, vt qui habent uxores, tanquam non habentes sint; & qui stent, tanquam non stentes; qui gaudent, tanquam non gaudentes; & qui emunt, tanquam non possidentes; & qui vtuntur hoc mundo, tanquam non vtantur, &c.* Vndè meritò D. Augustinus lib. 83. quæstionum quæst. 36. ait: *Augmentum charitatis diminutio cupiditatis, perfectio nulla cupiditas*, & Dionysius Richel. lib. de laudibus Vitæ solitariae art. 6. *Minoratio amoru proprii, est charitatis profectus, & incrementum*; idem. que docent omnes Sancti Patres, & Doctores catholici, quorum plura testimonia infra referemus.

F. II.

Ex doctrina tradita propositionis huius legitimus sensus ostenditur.

EX his igitur patet clarus, & legitimus sensus propositionis Venerabilis nostri IO. ANNIS, quam elucidamus: in ea namque statuit, necessarium esse ad perfectionem charitatis, & vnionis cum Deo dimittere appetitum omnium rerum, tam naturalium, quam supernaturalium; non quidem, prout ad gloriam Dei conducere possunt, sed prout ex aliquo particulari comodo, vel vtilitate propria in eis reperta amari